

hermed som med en Privatmands Forretninger — pludselig opdager, at der er brugt to Gange saa mange Penge, som der var paaregnet i indberørende Aar. Det forekommer mig, at dette er Noget som i den Grad ligger lige for, at det ikke kan bestrides. Denne Tillægsbevilling er en Overtælling, som den kontrollerende Myndighed faar ved Suletid, hvorigjennem den faar at vide, at der er brugt $\frac{1}{4}$ mere end paaregnet, og det er af de Overtællinger, der maa tages Hensyn til, inden Budgettet udarbejdes for næste Aar. Dette gjælder Statskusholdningen ligesaa vel som den private Husholdning. Derfor er det ogsaa ganske uberettiget, naar den ærede Consellspræsident har ment at kunne forsvare den sene Fremlæggelse af Provisorierne derved, at Finantslovbetænkningen endnu ikke er afgiven; thi denne Betænkning kan ganske simpelt ikke foreligge, fordi Finantsministeren ikke har villet forelægge Tillægsbevillingsloven, som vi ere nødsagede til at se, inden vi stille Endringsforslag til Finantsloven. Det er en Selvfølge, og det forekommer mig at være saa klart, at jeg ikke kan forstaa, at den ærede Finantsminister ikke strax har indset det. Jeg beklager saa meget mere, at han har ladet sig bevæge til at bruge dette Argument for at forsvare sin sene Fremlæggelse af Provisorierne, som det i Virkeligheden aldeles ikke er Svar paa Spørgsmaalet. Provisorierne skulle ganske vist ikke efter Grundloven forelægges strax, jeg kan gjerne indrømme, at der ikke i Grundloven staar, at Provisorierne skulle forelægges strax. Ordet „strax“ gjælder Finantsloven, men den Grundsaetning antager jeg dog, at den ærede Consellspræsident, saavel som hele Ministeriet ikke vil bestride, at en provisorisk Lov skal saa hurtigt som muligt afgjøres, og at alle Faktoreres Bestræbelser maa gaa ud derpaa, og at navnlig Regjeringen, som har udstedt den provisoriske Lov, har den konstitutionelle politiske Pligt snarest muligt at faae den provisoriske Lov afgjort, saa at den faar sit Ansvar dækket, ved at Loven bliver vedtaget eller endelig forkastet. Det har derfor ikke været støttet paa nogen positiv juridisk Bestemmelse, jeg har gjort gjældende, at Regjeringen burde sørge for, at de provisoriske Love saa hurtigt som muligt blive forelagte, men paa den almindelige konstitutionelle Pligt, som jeg ikke tvivler paa, at Regjeringen maa have. Den ærede Consellspræsident vil vistnok indrømme, at det er en konstitutionel Pligt for Regjeringen snarest mulig at faae de provisoriske Love til enten at blive endelige eller til at ophøre, og da kan jeg ikke se rettere, end at der i det, der er sket i Aar, synes at ligge

en Anthydning af, at Regjeringen arbejder i modsat Retning. Den ærede Minister udtalte sig paa en saadan Maade om vore Forventninger om en lang Arbejdstid, saa at her, om ikke netop i Ordene, saa dog i Tønnen, maatte kunne ligge en Anthydning fra den ærede Minister om, at vi kun havde en meget kort Arbejdstid tilbage. Hvis noget Saadant skulde være paatænkt af Regjeringen — jeg antager det ikke, jeg gætter blot — saa vilde det være endnu mærkeligere, at Provisorierne ere saa sent fremlagte; thi dette vilde i Virkeligheden gjøre det umuligt at faae dem afgjorte. Den ærede Minister sagde, at han erkjendte Korrektheden af den Fordring, at en forventet Tillægsbevilling, for at være i Overensstemmelse med den grundlovmæssige Praxis, maatte være bygget paa paatrængende Omstændigheder og forventet Eftervilling, men den ærede Minister gjorde gjældende, at man ikke kunde forlange begge Dele fuldt ud i alle Tilfælde, idet han nemlig hævdede, at fuld Forvisning kunde ikke fordres af en Regjering med Hensyn til den forventede Eftervedvilling i mangfoldige Tilfælde. Jeg vil her give den ærede Minister Ret i, at fuld Forvisning kan man ikke altid forlange, men her havde den ærede Minister fuld Forvisning om det Mødsatte, det tror jeg nok, man har Lov til at sige, og naar den ærede Minister et Par Dage i Forveien har faaet fuld Forvisning om, at han ikke vil faae denne Bevilling, saa er det konstitutionelt ikke muligt at hense et saadant Skridt under forventet Tillægsbevilling, thi saa er der Intet at vente. Jeg tror derfor ogsaa, det var korrekt, naar jeg betegnede dette Skridt som formelt stillet op under Navnet forventet Tillægsbevilling, men i Realiteten som et Skridt af en hel anden Karakter, Noget, som ligger ganske udenfor Tillægsbevillingen eller en Foranstaltning paa forventet Bevilling. Det er et politisk Skridt, hvis Forsvarlighed staar og falder med den Politikk, der lærer det. Efter den Udtalelse, der kom fra den ærede Ministers Side angaaende Fare for Krig — det var jo den, der væsentlig skulde være Forsvaret for de her omtalte Skridt — tilstaar jeg, at jeg endnu mere har undret mig over, at den ærede Regjering har kunnet føle sig overbevist om, at Fare var til Stede. Thi den Fare for Krig, den ærede Minister altsaa frygtede, og som det fra Regjeringens Side var tilsiget at forebygge ved disse Foranstaltninger, maa jo være en særlig Fare, der laa i den europæiske Situation, men der er jo ikke ophjst det Alvermindste i saa Henseende. Jeg formaar ikke at se, at der i Diebliffet er, eller i Sommer